

halkan csattognak is, mint a szecskavágó kései. A mellényes pedergeti a mellénye gombjait, emelgeti a farát. Lehet, hogy rendetlenkedik a végbél, és a kibuggyant elevenjét nyomja a szék. Csak hadd nyomja, a fene se sajnálja. Mert nem tudja a száját kinyitni és valamit mondani. Várjunk emberek, a doktor is az... A kozmósz patikás rajzolgat a papírra. Fel sem néz, legalább vetne egy pillantást rá, vagy az ügyészre, fékezne és tenné kezét a kőműves kezére. Pajtikám! Lassabban a testtel. Mondhatna annyit. Cserébe a forró feketéért, a gőzölgő kalácsért, az asszony táncáért. Milyen kevélyen lejtettek a síkos parkettán! A pofáját fente az asszony arcához, a lapockáját tíz ujjal markolta és húzta magához. Azt akarta, hogy az asszony melle lyukassza át legalább az inget, és az indulat szakítson le a nadrágról minden gombot. Az asztalosnak a szája sem áll jól. Olyan most is, mint amikor a koporsót targoncázta az utcán. Füttyülésre csücsörít és nézi a plafont. Nincs azon semmi, csak a lámpavas tövében a tömör gipsz minta. Odacsapott csomókkal, amikből leveleket, virágot és kopasz gallyakat faragott ki a bicska. Feszegethetné az egészet ásóval, hadd szóródjon le, legalább fejbe verné az ügyészt, port szórna a paraszt szemébe, és a patikásnak kivenné a fogát, a legfényesebbet, amire aranypléhből húztak kupakot.

Részvétet csepegtet a cipője orrára.

— Nagybeteg volt szegény...

— Gyógyíthatatlan?

— Igen... Gyomorrák...

Gyorsan lapoz az aktakötegekben, és belerúgja az ást a földbe. Rúgja a rugóját az ügyész, szinte piheg bele.

— Nem igaz! Csak morfinista volt.

— Ahhoz maguk nem értenek...

— Igaza van... A boncjegyzőkönyv jobban...

Úgy érzi, a gipsz minta szóródik a plafonról, nem az asztalra, nem az ügyész nyakába, a patikásnak sem veri a fogát, hanem ide hull, a ritkuló hajára. Mindegy. Kibírja. Azt is, amit az ügyész szór a fejére.

— Csak az a kérdés, hogy mit kapott a rákos Gebei, a szegénységis, mert halála előtt két hétig a meszet marta a falról...

A laposujjú paraszt szólal meg. Arra sem néz, csak egyenesen a fény után, ami rátámaszkodik az olajos padlóra és bevilágít még a repedésekbe is.

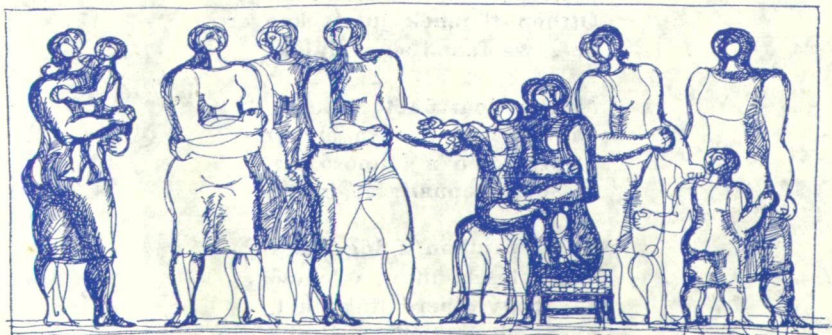
— Abált vizet a kotliból...

A fűzőcsizmás feláll. Kiegyenesíti a derekát, és elindulnak ketten.

Elöl a doktor és utána a poltiszt.

Egyszerre léptek, katonásan.

Csabán ebben az időben már üzemelt a Népbíróság...

STEFÁNIAIY EDIT RAJZA